

Сто плах перейди, серцеокий,
сто плах, сто багать, сто голгоф,
а все оступають мороки
і все твій поріг зависокий,
бо світ розмінювався на кроки
причаєних надкатастроф.
Бо що застарі наші болі
над цей невидимий стобіль?
Всі вітри зійшлися у полі
і владять тобою поволі
і грають тобі на басолі
страшний козачок божевіль.
Зростає твій крик кострубатий
кущами знімілих морок,
поділено світ на квадрати,
і в душу вгризаються ґрати,
і гнів твій, твій біль пелехатий
подимний збирає оброк.
До хащі озвалася хаща,
біда гомонить до біди,
вітчизно, ти вже розпропаща,
куди ж ти проклала і нащо
свої ошалілі сліди?
Заклечано землю дротами,
планету дроти оплели,
і долю козачу постами,
неначе козу, провели.
Сто днів душогубцями висять,
таж ось твій кондак і тропар.
Уже божеволіє місяць
між ультрамаринових хмар.
Я поглядом зизим шукаю
в безодні зорю золоту.
Кричу, її зву, накликаю,
а як не знайду - то зблукаю
і власні сліди замету.
З високої тверді явися,
в земному бездонні - ярій.
По людях, бідо, не по лісі -
дорога твоїх веремій.
Ряхтять у вогнях телевежа,
рубінові набризки лих,
за власні заходити межі
ти зможеш, мій любий, як зміг?

Коли розступаються гони -
то ти через прірву ступай.
І де ви поділись, полони,
і де він подівся, той край?